

ἀλέπουδος ὁ, ἀμάρτ. ἀλέπ'δους Ἰμβρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀλεπούδι.

1) Μεγάλη ἀλώπηξ. Συνών. ἀλέπαρος. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος παμπόνηρος.

ἀλεπούλλι τό, ἀμάρτ. ἀλ'πούλλι Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεπός.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος ἢ μικρὰ ἀλώπηξ. Συνών. δ. ἐν λ. ἀλεπάκι.

***ἀλεπούνα** ἡ, ἀλιπούνα Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. ούνα, περὶ ἧς πβ. Γ'Χατζιδ. ΜΝΕ 2,307.

Ἀλώπηξ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλέπα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλουπούνα Κύπρ. Ἀλεποῦνες Πελοπν. (Γύθ.)

ἀλεπουνξά ἡ, ἀμάρτ. ἀλεπουνία Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπούνα κατὰ τὰ εἰς -ξά ὄν. φυτῶν.

Εἶδος ἀκάνθης μὴ τρωγομένης οὐδὲ ὑπὸ τῶν ζώων.

ἀλέπουρας ὁ, ἀμάρτ. ἀλάπουρας Κῶς

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπουρά, δι' ὃ ἰδ. ἀλεποουρά.

Τὸ ξηρὸν στέλεχος τῶν φυτῶν ἀσφοδέλου καὶ νάρθηκος. Συνών. ἄρτηκας. [**]

ἀλεπούρι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπουρά, δι' ὃ ἰδ. ἀλεποουρά.

Τὸ φυτὸν μελάνθιον τὸ ἀθεροφόρον (*nigella aristata*) τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν (*ranunculaceae*). Συνών. ἄγριο κύμινο (ἰδ. κύμινο). [**]

ἀλεπουρίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀλαπουρίτης Κῶς

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπουρά, δι' ὃ ἰδ. ἀλεποουρά.

Εἶδος μύκητος φυόμενον παρὰ τὸ φυτὸν ἀλεποουρά 3. [**]

ἀλεπουσξά ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπούσι κατὰ τὰ εἰς -ξά ὄν. φυτῶν.

Τὸ φυτὸν ἀλεπούσι, δ ἰδ. [**]

ἀλεπούσι τό, ἀμάρτ. ἀλιπούς Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ.

Τὸ ἀγριόχορτον φλόμος ὁ πυκνανθὴς (*verbascum densiflorum*) τοῦ γένους τοῦ φλόμου (*verbascum*) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (*scrofulariaceae*). Συνών. ἀλεπουσξά. [**]

ἀλεποφάγος ὁ, ἀμάρτ. ἀλεποφάς Χίος ἀλουποφάς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τοῦ ἔφαγα ἄορ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ τρώγων τὸ κρέας ἀλώπεκος. Εὐχρηστος ἡ λ. σκωπτικῶς προελθοῦσα ἐκ παραδόσεων. Οὕτω ἐν Χίῳ μὲν ἀλεποφάδες λέγονται οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Κοινῆς, διότι εἰς κρεοπώλης ἐπώλει εἰς αὐτοὺς πρὸς ἐκδίκησιν διὰ τὰ πειράγματά των μαζί με τὸ ἄλλο κρέας καὶ ἐν τεμάχιον κρέατος ἀλώπεκος, ἐν Κύπρῳ δὲ ἀλουποφάδες ὠνομάσθη-

σαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Σωτεῖρας, διότι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπιστρέφοντες ἐκ γαμηλίου γεύματος μεθυσμένοι ἔφαγον νεκρὰν ἀλώπεκα.

ἀλεποφωλξά ἡ, ἀλωπουφωλξά Λεξ. Γαζ. (λ. ἀλωπεκία) ἀλεποφωλξά πολλαχ. ἀλουπουφωλξά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀλ'πουφωλξά Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ φωλξά.

Ἡ φωλεὰ τῆς ἀλώπεκος. Συνών. *ἀλεποκοίτης I, ἀλεπότρυπα. Πβ. ἀλεπόσπηλο.

ἀλεποχέρας ὁ, ἀμάρτ. ἀλουποχέρας Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ χέρα.

Κλέπτης (τοῦ ὁποίου δηλ. τὸ χέρι εἶναι ἀρπακτικὸν ὡς ἡ ἀλώπηξ).

ἀλεπόχορτο τό, ἀμάρτ. ἀλουπόχορτο Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν *ἀλεποκοίτης II, δ ἰδ. [**]

***ἀλεποχτενιά** ἡ, ἀλουποχτενιά Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ χτενιά.

Ἡ λελυμένη κόμη, ἡ ἄδετος καὶ ἀτημέλητος (διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ τριχώματος τῆς οὐρᾶς ἀλώπεκος).

ἀλεπωσύνη ἡ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀλεπωσύνᾳ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλεπωσύνη Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σύνη.

Δόλος, πονηρία ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀλεπωσύνᾳς τ' ἐσά' κί πιστεύκουνταν (αἱ ἰδικαὶ σου πανουργίαι δὲν πιστεύονται) Κερασ. Χαλδ. || Φρ. παροιμ. Ἀλεπωσύνᾳς φτειάει (κάμνει). Ἐπὶ τῶν προσποιομένων σωματικόν τι ἢ ἠθικὸν πάθος) Κερασ. Συνών. ἀλεπήσιος 2, ἀλεπέξ, ἀλεπότῃ, ἀλεπουδιά. Πβ. ἀλεπογανξά.

ἀλέριαστος ἐπίθ. Ἀθ. ἀλέριαστους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεριαστός <λε-ριάζω.

Ὁ μὴ λιπανθεὶς διὰ κόπρου, ἐπὶ γῆς: Ἀλέριαστο εἶναι τ' ἀμπέλι καὶ γὰρ τοῦτο δὲν κάνει σταφύλια Ἀθ. Ἀλέριαστου χουράφ' δὲ γὰρ γένθ'μα καλὸ Χαλκιδ. Συνών. ἀκόπρι-στος 2, ἀκόπρωτος, ἀλέρωτος 2.

ἀλέρωτος ἐπίθ. (I) κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀλέρωντος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λερωτός <λερώνω (I).

1) Ὁ μὴ λερωμένος, ἀρρύπωτος σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.): Ροῦχα ἀλέρωτα κοιν. 2) Ὁ μὴ λιπανθεὶς διὰ κόπρου, ἐπὶ γῆς Ἀθ.: Δὲν καρπίζει τ' ἀμπέλι, γιὰτὶ εἶν' ἀλέρωτο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλέριαστος.

ἀλέρωτος ἐπίθ. (II) Κρήτ. (Σφακ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λερωτός <λε-ρώνω (II).

Ἐκεῖνος εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουν κρεμάσει λέρη, ἥτοι κουδούνι, ἐπὶ ζώου: Ὁζὰ ἀλέρωτα. Μὴν ἀφήσης τὸ δρόα ἀλέρωτο, γιὰ θὰ τὸνε χάσης.

